

[Statsministeren.]

miske problemer skal kunne finde deres løsning.

Så taler det ærede medlem hr. Poul Møller om folkefronten, som om kun to af det høje tings partier fortjener at være med i folkefronten. Det må være en fortalelse. Jeg går ud fra, at også det folkelige venstre hører med blandt denne sals folkelige partier for slet ikke at tale om det konservative folkeparti.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Statsministeren opgav jo i hvert fald nu argumentationen for, hvorfor også jordlovsforslagene skulle behandles i denne uge. Det er da en tilfredsstillende indrømmelse, der igennem statsministerens tavshed her blev opnået.

Dernæst forklarede statsministeren os, at den store idé er det, han kalder samtidighed. Jeg kunne forstå den højtærede statsminister, hvis han havde sagt, at det, der måtte være den afgørende idé, var i en given situation at gennemføre en rimelig afbalancering mellem de forskellige dele af en økonomisk politik; men at stille kravet om samtidighed op på den måde, som statsministeren gør her, når han ved, at det bliver på bekostning af, at der ikke hverken tidsmæssigt eller på anden måde bliver mulighed for folketinget at behandle tingene overhovedet med mulighed for indflydelse, med mulighed for drøftelse, med mulighed for realitetsbehandling, er at betale en meget høj pris på folkestyrets bekostning.

Det er statsministeren og regeringen, der har til opgave at være ledende i arbejdet med lovgivningen, men det er sandelig også dens pligt at udøve denne ledelse på en sådan måde, at folketinget sikres ordentlige arbejdsmuligheder med tingene, og statsministeren må indrømme, at det har ikke været tilfældet ved denne lejlighed. Derfor har statsministerens tilrettelæggelse her desværre givet anledning til denne meget stærke kritik.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Jeg er meget ked af, at den højtærede statsminister ikke kender ret meget til 30ernes historie; for så ville han

vide, at „folkefront“ er et ganske bestemt politisk begreb, der bl. a. dukkede op i Frankrig i slutningen af 30erne under Leon Blum regeringen — men det fører vist for vidt i en kort bemærkning at belære den højtærede statsminister om al den historie, han ikke kender.

Nu siger statsministeren, at vi ikke har forstået helhedsløsningens idé; og det er ganske rigtigt. Vi har ikke forstået helhedsløsningens idé; vi har ikke forstået selve sammenhængen i disse lovforslag, for vi mener ikke, der er den sammenhæng, som regeringen taler om, og vi har ikke forstået, at den samtidige løsning — hvis det var nødvendigt med en samtidig løsning — behøvede at blive jaget igennem, så det blev til lovjaskeri. Vi forstår ikke, det skulle være en helhedsløsnings idé, at den absolut skal gennemføres i hastværk i det høje ting; vi forstår heller ikke, at helhedsløsningens gennemførelse, hvis det passede i regeringens taktiske plan, kunne have været udskudt til efter den 19. marts, medens den, når det ikke passer i regeringens taktiske plan, skal gennemføres i hurtig og hast, og vi kan slet ikke forstå, at det er nogen begrebsmæssig nødvendighed, at den bundne opsparing skal vedtages i samme uge som helhedsløsningens andre afsnit. Det afgørende for regeringen er naturligvis, at den har sit politiske flertal, så at den kan gennemføre den bundne opsparing, som den vil, og når den vil. At den kunne have ladet den ligge til en almindelig, normal udvalgsbehandling er naturligvis ganske givet; den kan jo alligevel ikke træde i kraft før 1. april.

Jeg vil gerne endnu en gang bekræfte, at vi ikke har forstået helhedsløsningens idé, måske fordi der ikke er nogen idé i den.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1963-64

vedtoges med 158 stemmer mod 17.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Under henvisning til de afgivne meddelelser fra ordførerne finder jeg det nødvendigt at lade afstemningen over forslaget til